

Sygn. akt VI GC 1045/14/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) S. & W. Sp.j. w Wyrach

przeciwko: (...) Towarzystwo (...) w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda (...) S. & W. Sp.j. w Wyrach kwotę 1 965,79 zł (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 października 2014 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 116 zł (jeden tysiąc sto szesnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1045/14/3

UZASADNIENIE

Powódka (...) C.-s (...) spółka jawna z siedzibą w Wyrach wystąpiła przeciwko (...) Towarzystwu (...) z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę kwoty 1 402,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 562,96 zł tytułem odsetek skapitalizowanych od kwoty 1 402,83 zł od dnia 21 listopada 2011 r. do dnia wniesienia pozwu wraz z dalszymi odsetkami od dnia 15 października 2014 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu – opłaty sądowej od pozwu, kosztami opłaty od pełnomocnictwa, w tym kosztami zastępstwa procesowego, zgodnie z żądaniem sprecyzowanym w piśmie z dnia 17 października 2014 r.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 12 października 2011 r. samochód osobowy marki V (...) nr rej. (...) stanowiący współwłasność I. i J. T. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody jest pozwany. Poszkodowani zgłosili szkodę u pozwanego, domagając się likwidacji szkody. Po oględzinach dokonanych przez rzeczoznawcę pozwanego, pozwany rozliczył szkodę jako całkowitą, jednakże poszkodowani zdecydowali się na naprawę pojazdu. Zgodnie z wyceną dokonaną przez zakład ubezpieczeń, wartość samochodu sprzed szkody wynosiła 6 700 zł brutto. Samochód poszkodowanych został naprawiony i warsztat naprawczy wystawił z tego tytułu fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.102,83 zł. Pozwany wypłacił odszkodowanie za koszty

naprawy w kwocie 4 700 zł. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 8 października 2011 r. (...) (...) Serwis (...) nabył od poszkodowanych wierzytelność przysługującą wobec pozwanego z tytułu rozliczenia zaistniałej szkody komunikacyjnej. Następnie w dniu 13 października 2014 r. powódka w drodze umowy cesji wierzytelności nabyła wierzytelność od (...) (...) Serwis (...).

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że powód mylnie utożsamia wartość pojazdu z wysokością szkody, jak również w sposób w pełni chybiony próbuje powoływać się w przedmiotowej sprawie na zasadność prowadzenia postępowania likwidacyjnego w sposób charakterystyczny dla szkody częściowej, nie zaś całkowitej. Pozwany wskazał, że jeżeli nawet naprawa pojazdu została dokonana, to przeprowadzenie jej w sposób opisany przez powoda w żadnym razie nie przywróciło pojazdu do stanu sprzed wypadku, a tym samym nie może to podważać zasadności zakwalifikowania szkody, jako szkody całkowitej. Pozwany zarzucił, iż nieuzasadnione jest żądanie przez powoda odsetek od dnia 21 listopada 2013 r.

W toku postępowania sądowego pełnomocnik powódki sprecyzował żądanie pozwu, wskazując, że powódka domaga się zasądzenia kwoty 1 965,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji na okoliczność ustalenia wartości kosztów niezbędnych do naprawy pojazdu i przywrócenia go do stanu sprzed wypadku, czy koszty naprawy dokonanej przez poszkodowanego były adekwatne do powstałych uszkodzeń oraz do obliczenia wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym w dniu zdarzenia, a także do obliczenia pozostałości pojazdu.

Żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do pisemnej opinii biegłego sporządzonej w sprawie.

Sąd ustalił co następuje:

Bezspornym jest, że samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...) stanowiący współwłasność I. i J. T. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany. Pozwany zakład ubezpieczeń zakwalifikował szkodę jako całkowitą, jednakże poszkodowani zdecydowali się na naprawę uszkodzonego pojazdu. Zgodnie z wyceną dokonaną przez zakład ubezpieczeń, wartość samochodu sprzed szkody wynosiła 6 700 zł brutto.

Dowód: wycena (k. 13-14), pisma (k. 26, 27), wiadomość e-mail (k. 22), akta szkodowe.

W dniu 9 grudnia 2011 r. zakład naprawczy wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...) w łącznej kwocie 6 102,83 zł brutto tj. 4 961,65 zł netto tytułem wykonanych prac naprawczych, płatną do dnia 23 grudnia 2011 r.

Dowód: faktura VAT (k. 23)

Pozwany zakład ubezpieczeń decyzją z dnia 20 października 2011 r. wypłacił poszkodowanym odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe marki V. (...) o nr rej. (...) w wysokości 4 700 zł.

Dowód: polecenie wypłaty (k. 28).

W dniu 8 października 2014 r. poszkodowani i S. S. (2) zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu naprawy pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) w kwocie 1 402,83 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 29-30).

W dniu 13 października 2014 r. S. S. (2) i powódka zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu naprawy pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) w kwocie 1 402,83 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 31).

Biegły sądowy M. D. w sporządzonej pisemnej opinii wskazał, że koszt naprawy przeprowadzonej przez przedmiotowy warsztat na zlecenie właściciela pojazdu, w wysokości 6 102,83 zł nie jest zawyżony. Jest mniejszy od wartości pojazdu, którą określa się na okres zaistnienia szkody na kwotę 6 700 zł, co oznacza że szkoda nie jest szkodą całkowitą.

Dowód: opinia biegłego (k. 105-110).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o niebudzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd poczynił swe ustalenia również na podstawie pisemnej opinii biegłego sądowego złożonej w sprawie. Sąd uznał ją za rzetelną, pełną i popartą wysokimi kwalifikacjami biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) (...) –S S. & W. Sp. j. z siedzibą w Wyrach przeciwko (...) Towarzystwu (...) z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powódka po sprecyzowaniu żądania wniosła o zasądzenie kwoty 1 965,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu wskazując, iż w drodze cesji nabyła wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu naprawy uszkodzonego samochodu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, że wypłacił poszkodowanym odszkodowanie w kwocie 4 700 zł, a powód niewłaściwie próbuje powoływać się na zasadność prowadzenia postępowania likwidacyjnego w sposób charakterystyczny dla szkody częściowej, nie zaś całkowitej

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie,

że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanych.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (OSNP 1998/18/537). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (OSNC 1997/6-7/76 Przegląd Sądowy 2001/4/81). Innymi słowy na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa.

Sąd po analizie materiału dowodowego doszedł do przekonania, że żądanie pozwu w całości zasługuje na uwzględnienie. Sąd miał na uwadze, iż z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Nadto należy przyjąć, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, iż „pojęcie straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje także wymagalne zobowiązanie poszkodowanego wobec osoby trzeciej” (SN III CZP 62/08). Bezsprzeczne jest, że pozwany zakład ubezpieczeń zakwalifikował szkodę jako całkowitą, jednakże poszkodowani zdecydowali się na naprawę uszkodzonego pojazdu. Samochód poszkodowanych został naprawiony i warsztat naprawczy wystawił z tego tytułu fakturę VAT nr (...) na kwotę 6 102,83 zł. Bezsprzeczne pomiędzy stronami również było, że zgodnie z wyceną dokonaną przez zakład ubezpieczeń, wartość samochodu przed powstaniem szkody wynosiła 6 700 zł brutto. Wskazać należy, że ustalenie wartości kosztów niezbędnych do naprawy pojazdu i przywrócenia go do stanu sprzed wypadku, czy koszty naprawy dokonanej przez poszkodowanego były adekwatne do powstałych uszkodzeń oraz do obliczenia wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym w dniu zdarzenia, a także do obliczenia pozostałości pojazdu wymagało wiadomości specjalnych i powołania dowodu z opinii biegłego sądowego zgodnie z art. 278 k.p.c.

W sporządzonej pisemnej opinii biegły M. D. wskazał, że koszt naprawy przeprowadzonej przez przedmiotowy warsztat na zlecenie właściciela pojazdu, w wysokości 6 102,83 zł nie jest zawyżony. Jest mniejszy od wartości pojazdu, którą określa się na okres zaistnienia szkody na kwotę 6 700 zł, co oznacza że szkoda nie jest szkodą całkowitą. Sąd pozytywnie ocenił sporządzoną opinię przez biegłego jako pełną, rzeczową i zgodną ze wskazaniami wiedzy w dziedzinie, której dotyczy. Sąd uznał, iż opinia biegłego ma charakter wieloaspektowy i wyczerpujący, została oparta na odpowiednio zgromadzonym materiale, z którego biegły wyprowadził logiczne i odpowiednio uzasadnione wnioski, dlatego też Sąd w pełni uwzględnił wnioski biegłego przy ustalaniu stanu faktycznego.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono na podstawie art. 415 k.c. w związku z art. 822 § 1 k.c. od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1 965,79 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 17 października 2014 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa; 100 zł tytułem opłaty od pozwu; 400,00 zł tytułem zaliczki na poczet opinii biegłego, 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 6 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.).

SSR Jolanta Brzęk